

Ви тѣхното село и въ околността се прѣсна слухъ, че изъ Палестина се е появилъ великъ човѣкъ, който се наричалъ Божи Синъ, проповѣдвалъ, вършилъ чудеса. Народътъ го смѣталъ за очаквания Месия и всѣки день при него се стичали тѣлпи да слушатъ думитѣ му и да търсятъ утѣха отъ него.

Дочу тази вестъ и Юда. Цѣли два дни той ходи замисленъ изъ градината на баща си и нито ядѣше, нито спѣше. Телимъ почна загрижено да го следи. Той не подозираше, че тази вестъ бѣше породила въ главата на сина му особени мисли.

— Юда, виждамъ те замисленъ два дни. Кажу ми, измѣня ли те нѣщо? — попита Телимъ на третия день своя синъ. Юда го погледна и съ таинствена усмивка поглади току що покаралата си брада.

— Татко, ако е вѣрно онова, което се говори за оня чуденъ човѣкъ, който проповѣдва изъ Палестина, ще се помѣча да сподѣля славата му.

Телимъ го изгледа изпитателно. Думитѣ на Юда му се видѣха странни и загадъчни.

— Какво искашъ да кажешъ съ това? — запиту Телимъ.

Юда още по-таинствено се усмихна, впи погледъ въ очитѣ на баща си и отговори тихо:

— Татко, нѣщо отвѣтре ми подсказва, че този човѣкъ ще е действително очакваниятъ Месия и Той ще се възцари, надъ израилския родъ. Ще издигне нашия народъ и ще царува съ величие по-голѣмо отъ прославения Соломонъ. Ще ида при него и когато Той се възцари, азъ ще бѣда единъ отъ първитѣ Му човѣци. Ще бѣда и азъ великъ. Ще раздѣлямъ славата Му.

— Не бълнувашъ ли, Юда? — отговори съ горчивъ тонъ Телимъ.

— Не, татко! Никога не съмъ билъ съ по-свежа мисль. Дветѣ безсънни нощи, които пре-